

meget vanskeligt, specielt når det drejede sig om betinget dømte, der ikke som lovertrædere, der prøvelslades, er indøvet i fængselslivets disciplin. Lovovertrædere med en kort betinget straf har svært ved at forstå, at der skal pålægges dem mødepligt gennem et årsmål. Ved småforseelser, der kun fører til ganske korte straffe, burde man hellere anvende domsudsættelse med tilsyn i et halvt eller et år, end betinget dom med langvarigt tilsyn. Også den pædagogiske virkning af, at sagen efter en vis tid skal forelægges dommeren påny, ville sikkert vise sig gavnlig. Indlederen redegjorde for de tilfælde, hvor der efter gældende bestemmelser kan pålægges tilsyn og for, hvorledes tilsynet udøves. I 1949 var antallet af tilsyn i hovedstadsområdet 1053.

De tilsynsførende, hvis aflønning er minimal (kr. 7,50, kr. 6,00 og kr. 4,50 mdl. pr. 1., 2. og 3. års tilsyn) rekrutteres fra vidt forskellige erhverv. Af de 97 tilsynsførende i København er 55 mænd. Arbejdets omfang varierer stærkt efter klientellets art. Tilsynet med prostituerede blev gjort til genstand for særlig omtale. Indlederen gennemgik en af stud. jur. fru Brittmari Kjeldsen udarbejdet statistik over 600 tilsynssager. Langt de fleste tilsyn blev pålagt i forbindelse med dom for ejendomsforbrydelser. Over halvdelen af tilsynene er af tre års varighed.

Indlederen argumenterede stærkt for et udvidet samarbejde med myndighederne — specielt domstolene — og udtalte, at en udvidelse af tilsynsinstitutionen ville være god samfundskonomi.

Efter foredraget var der en livlig diskussion, hvor indlederen fik tilslutning til mange af de af hende fremførte synspunkter.

J. P. B.

Litteratur.

Mikael Livson: Oegentlig underlåtenhetsförbrytelse (delictum commissivum per omissionem). Straffrättslig undersökning. Finska juristföreningens publikationer, serien A, nr. 36. XX + 235 s. Tyrvään Kirjapaino Osakeyhtiö Vammala 1949.

Ämnet för föreliggande arbete hör till de problem, för vilkas lösande straffrättsvetenskapen gjort sig mycken möda men beträffande vilka den knappast kan anses ha uppnått slutgiltiga resultat. De mest olika åsikter företrädas alltjämt angående underlåtenhetsansvarets båda objektiva grunder, orsakssammanhang och rättsvidrighet. Frågan hör dessutom till dem, som färgas av olika världsåskådningar. Det är uppenbart, att en kollektivistisk åskådning är ägnad att erkänna många situationer såsom grund för ansvar, vilka en individualistisk föreställning icke ger någon sådan betydelse. Då förutsättningarna för oegentlig underlåtenhetsförbrytelse i allmänhet icke definierats i det positiva rättssystemet, är det icke förvånande om redan forskarens egen subjektiva åskådning strävar till att påverka jämväl uppfattningen huru positiv rätt borde tolkas uti ifrågavarande avseende.

Författaren har i sin grundliga dogmatiska översikt påvisat, huru uppfattningen om den oegentliga underlåtenhetsförbrytelsens natur småningom fördjupats. Ofta har en lära, vars konstruktion i något

avseende visat sig särskilt lös skänkt en impuls till någon annan teori, som kommit ett steg närmare den rätta lösningen. Märklig är enligt vårt förmenande den franska och anglosaxiska teorins hjälplöshet och ytlighet i nu ifrågavarande avseende, vilket ingalunda kan anses såsom bevis därpå, att rättspraxis vid bestraffning av oegentlig underlåtenhetsförbrytelse i nämnda länder vore lika utvecklade. Den tyska teorien har i hög grad lidit av den för densamma kännetecknande begreppsmässigheten, som berövat den blicken för och hindrat den från att beröra underlåtenhetsansvarets reella grunder. Såsom undantag bör nämnas *Edmund Mezger, Nagler* m. fl.

Särskild uppmärksamhet har författaren ägnat *Thyréns, Lundstedts* och *Andenaes'* läror. Lundstedts och hans skolas åsikter om ansvar till följd av underlåtenhet underkastas en synnerligen negativ kritik. Då nämnda skola bestrider förefintligheten av rättsplikt, kan den icke ställa någon gräns för ansvar med rättsplikten såsom kriterium. Lundstedt ställer därför envar till ansvar, som utan att offra sina egna intressen kan förhindra påföljd, men lämnar detta ogjort. X, som står på en bro och ser den icke simkunniga Y falla i vattnet och underlåter att hjälpa denne emedan han hoppas på hans död, ehuru hjälp utan offrande av egna intressen hade varit möjlig, kommer att straffas såsom dråpare alldeles som om han själv hade skuffat den andra i strömmen och dränkt honom. Vidkommande finsk rätt står nämnda åsikt i strid med uttryckligt stadgande, *SL* kap. 44, § 2, som för underlåtenhet att iakttaga sådan allmän skyldighet att hjälpa stadgar lindrigt bötesstraff och begränsar ansvaret härtill såväl i det fallet, att den som varit i dödsfara räddas, som i fall han dör. Det torde icke vara tvivel underkastat, att det att vederbörande lämnas obestraftad i nämnda fall överensstämmer med Sveriges individualistiska rättsordning, en rättsordning, som icke ens känner med straffhot skärpt allmän biståndsskyldighet. Då rättsordningen icke reagerar mot underlåtenhet att bistå i och för sig när den försumlige icke är i någon särskild ställning, eller särskilt förhållande icke förelegat, har icke heller av Lundstedt berörd socialpsykologisk påtryckning kunnat uppkomma, som kunde väcka en på förhindrande av effekt inriktad skyldighetskänsla, vilken han tillerkänner reell betydelse.

Positivt vållande av påföljd och underlåtenhet att förhindra sådan torde icke kunna bedömas på samma sätt ens i ett kollektivt samhälle. I den auktoritativt fastställda rådryska läroboken om straffrättens allmänna läror säges att *delictum commissiones per omissionem* kan förekomma endast när den ifrågakomna försumlige, på grund av vissa särskilda förhållanden var förpliktad (objasan) att förhindra uppkomst av effekt (*ugolovnae pravo, obstsaja tjast*, allmänna delen, andra upplagan, Moskva 1939, s. 171).

Thyréns och *Andenaes'* läror ha underkastats detaljerad granskning. Ehuru det redan före *Andenaes* erkänts, att man vid undersökning av frågan om ansvar till följd av underlåtenhet icke kan hålla sig enbart till formell rättsplikt, utan att uppmärksamhet bör fästas vid många på plikten inverkan och dess innebörd utformande realiteter, så har först *Andenaes* fört frågans behandling till de praktiska övervägandenas linjer.

Det rikliga rättsfalls materialet i föreliggande verk utgör en god handledning för rättspraxis, som vid bestraffning av oegentlig under-

låtenhetsförbrytelse icke alltid varit enhetlig. Till verkets förtjänster måste räknas även den träffande kritik, som riktats mot de relaterade, framförda teorierna. Verket fyller en betydande lucka i den finska straffrättsliga litteraturen.

Brynolf Honkasalo.

Kaspar Flekstad: Omstreifere og sigøynere. Studier over fantefolkets opprinnelse. Bidrag til nordisk kriminologi. H. Aschehoug & Co. Oslo 1949. 254 sider.

Frængselspræsten *Eilert Sundt* fremsatte i 1850 en teori om, at omstrejferfolket i Norge for en stor del nedstammede fra indvandrede zigøjnere. Pastor *Flekstad*, der som førstelærer ved Botsfengslet i Oslo gennem 10 år har haft adskilligt med omstrejferne («fanter») at gøre, er blevet grebet af interesse for disse folk og har — også inspireret af overlæge *Johan Scharffenberg's* interesse i at efterspore fantefolkets kriminalitet — givet sig i kast med slægtsstudier på dette område, begyndende med omstrejferslægten Hakabru.

Resultatet af forf.'s undersøgelser er, at Sundts teori er uholdbar. Forf. har kun fundet en yderst ringe indblanding af zigøjnere i det norske omstrejferfolk, nemlig kun et enkelt tilfælde, hvor en søn af en zigøjnerske har giftet sig ind i en omstrejferfamilie på Sørlandet. Undersøgelserne spænder over 200 år. Forf. refererer undersøgelsesresultater fra Danmark, Finland og Sverige, der peger i samme retning. Medens direkte indblanding i de nordiske slægter således må antages at være af bagatelmæssig art, er den kulturelle indflydelse, som zigøjnerne har øvet på det norske omstrejferfolk, særdeles stor. Den store kulturelle indflydelse er da også årsagen til, at man tidligere har overvurderet zigøjnerindslaget i folket.

I et kort kapitel omtaler forf. omstrejfernes kriminalitet. Der meddeles ingen statistik, men kun et almindeligt indtryk af undersøgelserne. Ifølge dette er kriminaliteten stor, men meget af den hænger nøje sammen med selve omstrejferlivet. Om en på zigøjnerarv beroende racebestemt kriminalitet bliver der efter forf.'s undersøgelser ikke tale.

Bogen rummer, navnlig i skildringer af en række repræsentanter for forskellige kategorier af omstrejferne, et materiale af kulturhistorisk interesse og yder bidrag til vagabondagens kiminologi.

Stephan Hurwitz.

Margery Fry m. fl.: *Lawless Youth*. George Allen & Unwin Ltd, London. First published in 1947. 252 sider.

I krigsårene 1942—45 benyttede en række progressivt indstillede kriminalister fra mange forskellige lande et af forholdene fremtvunget ophold i England til et samarbejde om opstilling af retningslinier for ungdomskriminalitetens behandling, særlig med henblik på etablering af børne- og ungdomsdomstole. Der blev dannet en international komité under the Howard League for Penal Reform. Fra tretten nationer mødtes sagkyndige i denne komité til diskussioner om den kri-

minalpolitik, som efter krigen burde følges overfor unge lovovertrædere. Man var klar over, at en opsvulmning af ungdomskriminaliteten var at vente, og søgte frem til rationelle forebyggelsesforanstaltninger på langt sigt. I den her omtalte bog fremlægges resultaterne af de stedfundne overvejelser. Bogen er nu et par år gammel, men har fået fornyet aktualitet, efter at ungdomskriminaliteten i den seneste tid i England og andetsteds har antaget former, der har opskræmt offentligheden.

Bogens hovedforfattere er Howard Ligaens vicepræsident *Margery Fry*, de kendte tysk-engelske kriminalister *Max Grünhut* og *Hermann Mannheim*, den polske børnedommer *Wanda Grabinska*. I et fyldigt tillæg meddeler en række forfattere oplysninger om lovgivning og praksis i deres hjemland med hensyn til behandlingen af unge lovovertrædere.

I en tid, da der på ny hæver sig røster om drakoniske afstraffelsesmetoder, specielt pryglestraf, som det bedste middel til at imødegå en overhåndtagende, hensynsløs ulovlighed hos de unge, er der grund til at henlede opmærksomheden på denne bogs fornuftige tale om de dybereliggende årsager til ungdommens afsporing og på dens fordømmelse af de gamle strafmetoders anvendelse på ungdommen. Vi finder her hele den argumentation, der har sat så stærkt præg på nordisk kriminalpolitik i de senere år. Mindre interesse har måske de udførlige udviklinger om, hvorledes børnedømstole og proceduren ved disse bør organiseres. Her gør der sig i de nordiske lande særlige traditioner og forudsætninger gældende, der kan tale imod en indpasning af vore institutioner under et almindeligt skema for børnedømstole.

Stephan Hurwitz.

Filson Young: Trial of Hawley Harvey Crippen. Notable British Trials Series, Second Edition. William Hodge & Co. London 1950. 211 sider.

Winifred Duke: Trials of Frederick Nodder. Notable British Trials Series, Vol. 72. William Hodge & Co. London 1950. 242 sider.

To nye bind i serien Notable British Trials foreligger nu. Det ene er en nyudgave af processen mod hustrumorderen *H. H. Crippen* ved *Filson Young*. Denne proces, der fandt sted i 1910, vakte i sin tid en ualmindelig opsigt og har bevaret sin interesse i nyere kriminalhistorie navnlig på grund af hovedpersonen, der Crippen's problematiske personlighed. Bevislighederne mod ham for at have myrdet sin hustru efter 17 års tilsyneladende lykkeligt ægteskab og for at have parteret og nedgravet liget var trods hans vedvarende benægtelse overvældende, men det er stadig gådefuldt, hvorledes forbrydelsen og hans kyniske optræden efter denne skal kunne forenes med det billede, der iøvrigt tegnes af hans karakter. *Filson Young's* udmærkede introduktion til retssagen giver vel bidrag til gådens løsning. Men en sagkyndig observation af Crippens personlighed foreligger ikke. Kriminalpsykologisk kan tilfældet betragtes som en klassisk illustration til forbrydelsesgruppen crime passionel. Sagen frembyder iøvrigt interesse også i bevismæssig henseende, særlig med henblik på den retslægelige identificering af ligresterne.

Retssagerne mod *Frederick Nodder* angår bortførelse og drab af en 10-årig skolepige, *Mona Tinsley*. Forbrydelsen fandt sted i 1937 i nærheden af *Sheffield*. I første omgang dømtes *Nodder*, en chauffør, der tidligere havde logeret i pigens hjem, alene for bortførelse af pigens, der var forsvundet, uden at man med absolut sikkerhed turde fastslå, at hun var omkommet. Men mistanken mod ham for drab var allerede da meget stærk og virkede sikkert ind på strafudmålingen. I anden omgang, efter at pigens lig var fundet, blev *Nodder* dømt til døden for mord. Navnlig afhøringerne i denne sidste sag giver et godt billede af metoderne i det britiske krydsforhør. Tiltaltes benægtelser og forklaringer fremtræder i al deres stupiditet under dette forhør. Udfaldet af sagen kunne ikke være tvivlsomt. Og det er vel et spørgsmål, om sagen har tilstrækkelig interesse til at begrunde en trykt publikation.

Stephan Hurwitz.

PROBLEM FAMILIES. An Experiment in Social Rehabilitation. Edited by *Tom Stephens*. Victor Gollanz Ltd. and Pacifist Service Units. London 1946. Anm. af lektor i kriminologi ved Århus Universitet *Erik Christensen*.

Under krigen påbegyndte medlemmer af de engelske fredsforeninger (Pacifist Service Units) i *Liverpool*, *Manchester* og *Stepney* et socialt hjælpearbejde blandt »problem families« — familier, der har vist sig insufficiante over for samfundets sædvanlige sociale foranstaltninger. Arbejdet, der senere udvidedes til at omfatte de fleste større byer, er fortsat i efterkrigsårene. I den foreliggende rapport over arbejdets organisation, metode og foreløbige resultater redegøres i case-study form for 62 sådanne familier, hvorunder man præsenteres for et massivt opbud af menneskelig armød og elendighed, allehånde fysiske og psykiske defekter, vantrevne og som følge af mangelfuld opdragelse vanartede, snavsede og udviklingshæmmede børn, hel- og halvkriminelle unge og ældre af begge køn. Skildringen ledsages til overflod af en række fotografier, sammenlignet med hvilke *Karl Roos'* kendte billedserie fra det saneringsmodne *København* forekommer temmelig idyllisk.

Over for disse familier, der trivedes i en atmosfære af udtalt mangel på social opdrift og ansvarsfølelse, og hvis relativt store betydning som udklækningssteder for sociale foreteelser er påvist gennem *Burts* og *Bagots* undersøgelser af den engelske ungdomskriminalitet, satte *P. S. U.* ind med en social ambulancetjeneste, hvorved det i adskillige tilfælde gennem længere tids støtte og rådgivning, baseret på takt og praktisk menneskekundskab, lykkedes at skabe en social ansvarsfølelse, der i første række resulterede i en hidtil ukendt interesse i bedre hygiejne, i at passe og opdrage børnene, sende dem regelmæssigt og renvaskede i skole, m. v., og som i anden række bevirkede genoprettelse af en rationel forbindelse med den officielle socialtjeneste, der tidligere i vid udstrækning havde måttet opgive anvendelsen af konstruktive foranstaltninger, men som nu ofte kunne påregne en mere ansvarsbetonet vilje til samarbejde for at nå frem til sundere forhold. I andre tilfælde, navnlig over for unge af begge køn,

har resocialiseringsarbejdet været stærkt handicappet af mangelen på tilstrækkelige økonomiske hjælpemidler, og særlig har det i adskillige tilfælde været uheldigt, at man savnede en til kordegn Kofoeds skole svarende institution, hvor de pågældende efter kontaktens etablering kunne opholde sig, medens en dybtgående sanering af deres personlige forhold fandt sted.

Redegørelsen, der vel har mindre direkte betydning for danske forhold, giver et uhyggeligt indblik i et krigshæretet bysamfunds alvorlige socialproblemer og understreger betydningen af en aktiv og konstruktiv socialpolitik, der i vid udstrækning anvender skolede socialrådgivere i marken. Samtidig efterlader rapporten et stærkt indtryk af en praktisk og socialt ansvarsbevidst idealisme hos fredsforeningerne, der tog dette arbejde op på et tidspunkt, hvor adskillige af bevægelsens medlemmer måtte gå i fængsel efter at have vægret sig ved at efterkomme arbejdsministeriets direktiver om deltagelse i krigsvigtigt arbejde.

Erik Christensen.

Personality In Nature, Society and Culture. Edited by Clyde Kluckhohn & Henry A. Murray (Harvard University). Alfred Knopf, New York, 1948. Jonathan Cape, London, 1949. 561 sider.

Mellem ca. 1000 artikler og afhandlinger, som ikke hidtil er trykt i bogform, men som måtte opspores nøjsommeligt rundt på universiteter og biblioteker, har *Kluckhohn* og *Murray* udvalgt de 40 bedste, skrevet af U.S.A.s mest ansete og bedst kendte antropologer, sociologer, pædagoger og psykiatere. Kvaliteten af disse afhandlinger er usædvanlig høj, og bogen har fået overordentlig fine anmeldelser i fagblade. Det centrale emne for de fleste af afhandlingerne er forbindelsen mellem den enkelte og hans samfund, den sociale udvikling således som den betinges af opdragelse, levevilkår og kulturfaktorer af forskellig art.

I introduktionen og i det første kapitel giver de to udgivere en særdeles interessant redegørelse for personlighedsbegrebet. Samarbejdet med antropologen Kluckhohn har åbenbart været meget frugtbart for Murray, som i den bod, som er mest kendt herhjemme, *Exploration in Personality*, fortæber sig i definitioner og spekulationer på grundlag af et temmelig tvivlsomt udspørgningsmateriale; af den noget konstruerede terminologi i *Exploration of Personality* er her intet tilbage. Blændende velskrevet gør de to forf. rede for personlighedsbegrebet historisk og contemporært på en måde, så at de mange processer, hvoraf personlighedsudviklingen betinges, ses i deres dynamiske sammenhæng med det enkelte individs konstitution på den ene side og med kulturmønstret i dets specielle variationer på den anden side. At den antropologiske påvirkning har været nyttig for Murray ses endnu mere i kap. II, hvor de samme to forfattere behandler emnet: Determinerende faktorer i udformningen af personligheden. Fremstillingen er en revision af en artikel i *The American Anthropologist* af Mowrer og Kluckhohn: *Culture and Personality: A Conceptual Scheme*. I omtalen af de konstitutionelle faktorer siges det: Det gamle problem arv eller milieu er fuldstændig meningsløst. De to sæt determinanter kan aldrig skilles ud fra hinanden, så snart milieuet er begyndt at

virke. Det, som man kan spørge om, er: Hvilke potentielle muligheder vil som følge af en serie livserfaringer aktualiseres i et givet fysisk, socialt og kulturelt milieu? Og: Hvilke grænser sætter den arvede konstitution for personlighedsudviklingen? En afgørende faktor er placeringen i en bestemt gruppe (englændere, indianere, danske —) og den rolle som ifølge køn, alder, familie tildeles individet indenfor denne gruppe. Men forf. peger også på, at det ikke er nok at gøre hele determinantspørgsmålet op, hvis man ikke regner med den indbyrdes afhængighed mellem determinanterne.

Om dette samspil har *Ruth Benedict* en afhandling: *Continuities and Discontinuities in Cultural Conditioning*, hvori hun giver en analyse af opførelstyper som dominans og underkastelse og af forskellige seksualvaner på sin sædvanlige livfulde måde. Men de allerfleste afhandlingerne er så værdifulde, at man ikke kan komme ind på resumering. Nogle få kapiteloverskrifter skal dog tages med: *Bureaucratic Structure and Personality* af *Robert K. Merton*, *Personality under Social Catastrophe*, *Allport*, *Bruner* og *Jandorf*. *Some psychosomatic Aspects of Childhood*, *Lester Sontag*, *The Functions of Alcohol in Primitive Societies* af *Horton*, og som den sidste afhandling: *A Critique of Cultural and Statistical Concepts of Abnormality* af *Wegrocki*, som på ti sider kommer ind på en kritik af *Ruth Benedict*'s, *Foleys* og *Morgans* synspunkter.

Denne antologi er ikke en samling meningsfællers arbejder, men en frugtbar meningsudveksling mellem mennesker, som fra hver sit felt kommer med synspunkter, der slår de snævre dogmatiske indstillinger i stykker for hver, som har åbent øre.

Anne Marie Nørvig.

Revue internationale de police criminelle.

4. årgang, 1949. (Hæfte 24—33 incl.)

Af årgangens mere almene indhold fremhæves nedenfor betydningsfuldere artikler.

Chief detective inspector *Robert Fabian*, Scotland Yard, gør rede for *Antiquis*-drabet (nr. 24 og 25), der er typisk eksempel på Londons ganske hensynsløse ungdomskriminalitet efter krigen.

Et revolver hold-up ved højlys dag hos en juvelerer i Londons Westend mislykkes. En tilfældigt forbigående motorcyklist, *Antiquis*, forsøger på gaden at standse de tre flygtende gerningsmænd. En af disse affyrer under flugten sin pistol og dræber ham. Ved et fremragende efterforskningsarbejde sad gerningsmændene, der var 23, 20 og 17½ år gamle, allerede 3 uger efter bag lås og slå, og 3 måneder efter forbrydelsen var de pågældende dømt — de to ældste til døden. Knap 5 måneder efter forbrydelsen eksekveredes dødsdommene, for hvilke en dom fra det 17. århundrede var præjudikat.

W. Schneeberger, Bern, beskriver et undersøgelsessystem, der allerede ved en preliminær sammenligning af skrivemaskinskrifter muliggør en hurtig og sikker udskydning af sammenligningsmateriale, (nr. 24), og *Jean Gayet*, Lyon, følger spørgsmålet om identifikation af skrivemaskiner på grundlag af skrift fra disse op (nr. 26, 27 og 28),

idet han påpeger fejlmulighederne og disses eventuelle borteliminering.

Den kvindelige, chilenske sagfører *Felicitas Klimpel Alvarado*, Santiago, ytrer sig i Paris efter en studierejse i Sverige, Danmark, Schweiz, England og Frankrig om den kvindelige kriminalitet. Hun synes, at især Sverige er forbilledligt langt fremme i hensigtsmæssig individualbehandling af kriminelle kvinder (nr. 25).

De ungarske zigeuneres hemmelige tegn- og gestussprog behandles i en velillustreret artikel af politigeneral dr. *Gabor Kemeny*, Budapest. Bestræbelserne i Ungarn for at bekæmpe zigeunernes nomadetilværelse har vel nedbragt antallet af omvandrende, men ingenlunde løst problemet, og »sproget« er derfor stadig i fuld anvendelse. En ikke ringe del af tegnsproget m. v. er iøvrigt traditionelt og næsten internationalt accepteret også i kriminelle mileu, der ingen direkte relation har til zigeunernes. De skandinaviske landes ret primitive »betler«-tegn stammer således klart og åbenbart fra dette tegnsprog (nr. 26).

Om det norske politi før, under og efter krigen gør den norske politiskolechef *A. Bjørnbæk* rede. Han fremdrager især de for Norge særegne vanskeligheder i besættelsesårene. Endvidere belyses den norske exilregerings foranstaltninger i England og Sverige sigtende til at retablere norsk politi efter landets befrielse. Endelig nævnes den moderne uddannelse, som nu pågår på Norges politiskole for hurtigt at bringe korpset op til dets tidligere høje standard (nr. 27).

Professor *Donnedieu de Vabres* skriver om narcoanalyse i fransk justits. Den snart vidtkendte ved Tribunal Correctionnel de la Seine's 17 kammer den 23. februar 1949 afsagte frifindelsesdom over læger, der var tiltalt for legemskrænkelser og brud på professionel tavshedspligt, gennemgås. De pågældende havde med en arrestants noget problematiske samtykke — det var alene udledet af hans passivitet — givet ham en penthotalinjektion. Arrestanten var ejheller gjort bekendt med injektionens formål. Adspurgt under penthotalpåvirkningen udtalte arrestanten nogle ord. Herved skabtes bevis for, at arrestanten havde simuleret, når han havde søgt at bibringe omgivelserne den opfattelse, at han havde mistet taleevnen. Professoren kommenterer dommen og kritiserer den i nogen grad. Af sagen tager han iøvrigt anledning til at fremhæve, at hele det meget vanskelige spørgsmål om narcoanalysens og narcodiagnosens anvendelse i strafferetsplejen bør lovreguleres. Med hensyn til de passende grænser, der bør trækkes i en sådan lovgivning, går professoren — selv under retslige kautelers iagttagelse — dog formentlig videre, end vi her for tiden vil finde det forsvarligt (nr. 29).

Til tidsskriftets ikke helt snævre læsekreds har chefen for Scotland Yards criminal investigation department frigivet (nr. 29 og 30) en del interessante interne politioplysninger om visse svindlers (confidence tricksters) *modus operandi*. Den opfindsomhed og dristighed, med hvilken ofte meget store værdier frasvindles mere eller mindre letsindige, er af instruktørisk betydning også for lande, hvor jagtmarkerne af de store kriminelle sædvanligvis findes for magre.

Överdirektör *H. Söderman*, Stockholm, skriver om den i Sverige planlagte nye kriminalstatistik. Denne vil — om den føres ud i livet — blandt andet ved kvartalsmæssige indberetninger om den mere be-

tydende kriminalitet, der er kommet til politiets kendskab, muliggøre en kontakt med bevægelserne i denne, der vil blive særdeles værdifuld.

Politichefen i Brighton *W. J. Hutchinson*, behandler det kriminalitetsforebyggende arbejde, som nu er i gang i England både som oplysningsvirksomhed sigtende til at formå borgerne til at beskytte deres værdier på forsvarlig vis og derved vanskeliggøre forbrydelserne og som ungdomsarbejde med organisering af klubber m. v.

Den lykkelige opklaring af et groft revolverrøveri i P.L.M.-ekspressen ved Lyon refereres af commissaire principal *A. Pédoussaut*, Lyon. Vidnernes signalement af gerningsmanden var på alle punkter i uoverensstemmelse med gerningsmandens faktiske udseende, men sagen klaredes endda. *Jean Népote*, C.I.P.C., Paris, dokumenterer — næsten som var det et konstrueret skoleeksempel — hvorledes det internationalt organiserede kriminalpolitimæssige samarbejde mellem fransk, uruguaisk, argentinsk, tsekoslovakisk, italiensk, luxembourgsk, engelsk, dansk, svensk og australsk politi — alt formidlet over Paris — førte til identificering og pågribelse i Melbourne af en efterlyst international svindler af virkeligt format (nr. 31).

Professor *Robert Vouin*, Poitiers, redegør for de nye love i Frankrig (13/4 1946) og Belgien (21/8 1948), ved hvilke i begge lande den reglementerede prostitution nu helt er afskaffet. En kriminalisering af prostitutionen som sådan har begge lande dog afholdt sig fra, men har alene skabt hjemmel til at straffe enhver, der beskytter, fremmer eller udnytter den. Den prostituerede selv kan straffes for utugtsofordringer, efter den belgiske lov »par paroles, gestes ou signes«, efter den franske lov »par gestes, paroles, écrits ou par tous autre moyens«. At den belgiske lovgivning foruden straf for alfonseri har opretholdt adgang til efter straffens afsoning administrativt at internere i fra 2 til 7 år synes at være ret voldsomt, især når henses til, at Frankrig ved sin kun 2 år ældre lovændring mente at kunne afskaffe en der tidligere eksisterende tilsvarende hjemmel. Hvorledes de vidtgående ændringer i de to landes lovgivning på dette område vil kunne præge det praktiske liv er det endnu for tidligt at skønne over.

Chief-inspector *J. Capstick*, Scotland Yard, belyser omstændighederne ved og opklaringen af seksualrabet 15. maj 1948 på den 4-årige *June Devaney*, der ved nattetid bortførtes fra Queens Park hospitalet i Blackburn, hvor hun var patient med lungebetændelse. Blandt forbrydelsens få spor sikredes en flaske med fingeraftryk. Under efterforskningen optoges i den anledning fingeraftryk af 46,000 af de mandlige indbyggere over 14 år i Blackburnområdet. Herved fandt man 13. august 1948 frem til gerningsmanden, der blev dømt 18. oktober og hængt 19. november 1948 (nr. 32).

Årgangens sidste hæfte (nr. 33) refererer fyldigt *Commission Internationale de Police Criminelle's* 18. årsmøde, der holdtes i Bern i oktober 1949. Samtlige mødets resolutioner blev vedtaget enstemmigt af de repræsenterede 29 nationers delegerede. Observatører bl. a. fra De Forenede Nationer overværede årsmødet.

F. v. Magius.